

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **B. D. S., spol. s r.o.,**
se sídlem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,**
se sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 26. 5. 2020, č. j. JMK 71849/2020, sp. zn. S-JMK 69368/2020/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, Odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 8. 2020, č. j. DOP/70711/2020-vasu/21558/2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla pro důvod podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zamítnuta žádost žalobkyně na obnovu řízení o přestupku, které bylo ukončeno pravomocným příkazem ze dne 27. 6. 2018, č. j. DOP/58283/2018-vasu/21558/2018.

II. Žaloba

3. Žalobkyně předně uvedla, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, nesprávné a nepřezkoumatelné. Žalobkyně splnila zákonné podmínky pro obnovu řízení podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení a které žalobkyně, již jsou ku prospěchu, nemohla v původním řízení uplatnit.
4. Žalobkyně podala žádost o obnovu řízení za účelem nápravy pravomocného rozhodnutí, které je založeno na skutkových pochybeních, ke kterým v řízení došlo. Novou skutečností je zjištění a prokázání faktu, že vysokorychlostní váha nebyla v uvedené době způsobilá k měření vozidel přepravujících kapalný náklad. Předmětné skutkové okolnosti vyšly najevo z textu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, sp. zn. 3 As 59/2018 a je prokázáno, že skutkový stav v původním správním řízení nebyl zjištěn řádně. V rámci řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 59/2018 bylo v průběhu dokazování předloženo vyjádření ČMI ze dne 23. 10. 2017, ve kterém bylo sděleno, že „(...) váhy umístěné na silnici II/602 u Velkého Meziříčí nebyly schvalovány s využitím těchto specifických referenčních vozidel.“ Jedná se o důkaz, který v době původního řízení existoval, avšak nebyl v tomto řízení uplatněn, neboť žalobkyně neměla důkaz k dispozici a uplatnit jej nemohla. Schválení využití vysokorychlostních vah bez použití specifických referenčních vozidel zapříčiňuje nezpůsobilost použité vysokorychlostní kontrolní váhy k měření vozidel přepravujících kapalný náklad. Potvrzení o ověření stanoveného měřidla z předmětné doby neobsahuje omezení ve smyslu bodu 5.4.2.2 opatření obecné povahy ČMI č. 0111-OOP-C101-15. V předmětné době byla zřejmá existence fyzikálního jevu v podobě setrvačnosti pohybu přepravovaného kapalného nákladu při pohybu vozidla, který je způsobilý zkreslit výsledek vážení použité vysokorychlostní kontrolní váhy.
5. Důvod pro obnovu řízení byl žalobkyní splněn předložením nových zjištění podstatných pro objasnění skutkové stránky případu, vyplývajících z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, které mají přímý vliv na vyhodnocení skutkového stavu v dotčeném řízení. Nejvyšší správní soud v předmětném rozhodnutí uvedl, že „(...) váha pro vysokorychlostní kontrolní vážení silničních vozidel za pohybu instalovaná a provozovaná na silnici II/602, v 51,4 km u Velkého Meziříčí, nebyla shledána způsobilou k měření vozidel převážejících kapaliny.“ Žalobkyně nepoukazuje na nové soudní rozhodnutí nebo právní závěr, ale poukazuje na Nejvyšším správním soudem vyslovené skutkové okolnosti. Po ukončení původního řízení bylo prokázáno, že vysokorychlostní váha nebyla způsobilá k měření vozidel přepravujících kapalný náklad.
6. Žalobkyně v řízení doložila, že při vážení převáženého kapalného nákladu vážila vysokorychlostní váha špatně. Vyplývá to z údajů zaznamenaných na vážním lístku, kde je zapsána celková hmotnost vozidla 43 281 kg, po příjezdu do místa určení však vozidlo vážilo na kalibrovaných stacionárních vahách 42 060 kg.
7. Napadeným rozhodnutím tak byla žalobkyně zkrácena na svých právech, žalovaný se vypořádal s námitkami žalobkyně nezákonně, resp. se s nimi nevypořádal vůbec, a

nevypořádal se s její argumentací. Skutkové okolnosti potvrzené rozhodnutím Nejvyššího správního soudu existovaly, neboť těmito skutečnostmi je nezpůsobilost vysokorychlostních vah k měření vozidel přepravujících kapalných náklad.

8. Žalobkyně dále poukázala i na nekonzistenci v rozhodovací činnosti žalovaného. Tím bylo porušeno ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, kdy při rozhodování skutkově podobných případů vznikly nedůvodné rozdíly.
9. Závěrem žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný především uvedl, že plně respektuje zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 59/2018 – 32, ze kterého lze vycházet v této věci. Podle tohoto rozsudku by měl být zohledněn posun úprav metod zkoušení pro schválení typu a ověřování stanoveného měřidla a mělo by se k těmto změnám přihlédnout. Před rokem 2018 Český metrologický institut při ověřování vysokorychlostních vah v potvrzení o ověření stanoveného měřidla neuváděl žádné omezení o vhodnosti či nevhodnosti stanoveného měřidla. Od roku 2018 do roku 2019 ČMI uváděl, že měřidlo není vhodné pro vážení vozidel přepravujících kapalných produkty. Od roku 2019 pak ČMI uvádí, že měřidlo není určeno ke stanovení zatížení na nápravu nebo skupinu náprav u vozidel, u nichž nelze zajistit náklad proti změnám těžiště za pohybu vozidla. Podle zmíněného rozsudku by se mělo přihlédnout k úpravě platné od roku 2019.
11. Smyslem bylo omezení vážení na nápravu nebo skupinu náprav u vozidel, u kterých je možná změna těžiště nákladu. Po aplikaci změn nedošlo ke změně ve vztahu k přetížení celkové hmotnosti vozidla. Na maximální přípustnou hmotnost vozidel neměla upřesňující specifikace ČMI nikdy vliv. V posuzované věci nebylo projednáváno překročení hmotností na nápravě nebo skupině náprav, ale bylo řešeno překročení nejvyšší povolené hmotnosti vozidla (přípojného vozidla). V otázce celkového přetížení pak nebyl předložen žádný důkaz, který by zpochybnil rozhodnutí správního orgánu.
12. Pokud považuje žalobkyně za důvod obnovy řízení a za novou skutečnost rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 3 As 59/2018 – 35, který byl zjevně vydán až po téměř dvou letech od právní moci příkazu č. j. DOP/58283/2018-vasu/21558/2018 ze dne 27. 6. 2018, i tato skutečnost je podle žalovaného sama o sobě důvodem pro zamítnutí obnovy řízení.
13. Žalovaný závěrem uvedl, že napadené rozhodnutí je věcně správné a zákonné, a proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

14. Žalobkyně předně uvedla, že výklad žalovaného, že omezení se vztahuje pouze ve vztahu k nápravám vozidla nebo skupinám náprav, nemá základ ani logickou oporu ve způsobu získávání hodnot prostřednictvím měření vysokorychlostních vah a následném výpočtu. Hodnoty měření jsou podle žalovaného (i ČMI) použitelné pro výpočet celkové hmotnosti vozidla, nikoliv však pro výpočet zatížení na nápravu nebo skupinu náprav. Žalobkyně opakovaně uvádí, že závěr Nejvyššího správního soudu ovlivnil rozhodnutí jak ve vztahu k překročení zatížení na nápravu, tak i ve vztahu k přetížení celkové hmotnosti vozidla.

15. Žalobkyně dále doplnila, že k platnosti ověření vysokorychlostních vah je ve spisu založeno potvrzení o ověření ze dne 4. 1. 2018, ve kterém je uvedeno, že měřidlo není vhodné pro vážení vozidel přepravujících kapalně produkty.
16. Žalobkyně rovněž poukázala na listiny předložené v řízení, a to doložený dodací list z místa odběru a výsledky vážení z místa cílového. Vozidlo žalobce bylo váženo na cestě mezi těmito dvěma destinacemi, kdy výsledek kalibrované stacionární váhy v cílové destinaci se oproti výsledku vysokorychlostní váhy rozcházel o více než 1 200 kg.
17. Žalobkyně má za to, že podmínky pro obnovu řízení splňuje. Skutkové okolnosti potvrzené rozsudkem Nejvyššího správního soudu v době původního řízení existovaly, neboť těmito skutečnostmi je žalobkyní uváděná nezpůsobilost vysokorychlostních vah k měření vozidel přepravujících kapalně náklad, přičemž není rozlišována způsobilost vysokorychlostní váhy pro provádění měření na jednu nápravu či skupinu náprav a pro vážení celkové hmotnosti vozidla.

V. Průběh ústního jednání

18. Krajský soud nařídil ústní jednání ve věci na den 14. 9. 2023.
19. Žalobkyně odkázala na písemné vyhotovení žaloby a podanou repliku. Zdůraznila stěžejní žalobní bod, že napadeným rozhodnutím byla zamítnuta obnova řízení z důvodu odkazu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z roku 2020, které v době správního řízení neexistovalo. Samotný rozsudek Nejvyššího správního soudu však není důvodem pro obnovu řízení. Důvodem je v něm obsažené vyjádření ČMI z roku 2017, ze kterého vyplývá, že vysokorychlostní váhy u Velkého Meziříčí nebyly schváleny na využití měření vozidel převážejících kapaliny. Toto vyjádření existovalo již v době správního řízení a žalobkyně se o existenci této listiny dozvěděla právě prostřednictvím rozsudku Nejvyššího správního soudu. V případě řešeném Nejvyšším správním soudem bylo řešeno přetížení vozidel jak na nápravu, tak celého vozidla, jako ve věci žalobkyně.
20. Žalovaný se z jednání omluvil.
21. Krajský soud si vyžádal spisy sp. zn. 29 A 303/2017 a sp. zn. 30 A 142/2016, v nichž bylo založeno vyjádření ČMI ze dne 23. 10. 2017, zn. CMI-88865/2017-0311, kterým soud provedl dokazování. Z vyjádření vyplynulo, že ve vztahu k aktuálně schváleným typům vah pro vysokorychlostní kontrolní vážení silničních vozidel za pohybu v ČR podle zákona o metrologii, zkoušky zohledňující jejich možné použití ve funkci stanoveného měřidla i pro vážení vozidel přepravujících břemena, jejichž těžiště může za pohybu měnit svou polohu, do procesu schvalování typu zahrnuty nebyly, nemohly tedy být k takovému použití ani ověřeny. Tato informace se týkala i ověření vah pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel za pohybu instalovaných a provozovaných na komunikaci II/602 u Velkého Meziříčí.
22. Žalobkyně k dokazování uvedla, že předmětné vyjádření ČMI bylo důvodem proč zdejší soud i Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkoumání napadených rozhodnutí a k prošetření věci. Proto žalobkyně vyjádření ČMI označila za novou skutečnost, která existovala v již v době správního řízení, ale byla jí známa až prostřednictvím rozsudku Nejvyššího správního soudu.
23. V rámci závěrečného návrhu žalobkyně uvedla, že s ohledem na nový důkaz, který existoval v době původního řízení, ale byl žalobkyní znám až prostřednictvím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, existují okolnosti, které

odůvodňují obnovu řízení. Proto žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

24. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
25. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
26. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
27. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobkyně nenamítala, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
28. Žalobkyní byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
29. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011 – 170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou

dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008,

sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat

se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

30. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 – 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám

sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit

ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

31. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
32. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobkyni ani v jednom z jejích odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
33. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sama žalobkyně s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobkyně nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
34. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

35. Krajský soud v první řadě uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí se týká rozhodnutí žalovaného o návrhu žalobkyně na povolení obnovy řízení v předchozím pravomocně skončeném přestupkovém řízení. To je pro posouzení věci zásadní, neboť omezuje soudní přezkum pouze na otázku, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení či nikoliv.
36. Institut obnovy řízení představuje průlom do překážky věci rozhodnuté a jejím účelem je odstranit nedostatky ve skutkových zjištěních pravomocného rozhodnutí v případech, kdy tyto vady vyšly najevo až po právní moci původního rozhodnutí. Obecně je tedy proto přípustnost obnovy řízení nutné vykládat restriktivně.
37. Podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*
38. V nyní posuzovaném případě žalobkyně v souvislosti s žádostí o obnovu řízení poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 3 As 2018 – 35, kterým bylo konstatováno, že existují pochybnosti o způsobilosti váhy použité k vysokorychlostnímu vážení silničních motorových vozidel při pohybu eliminovat pohyby kapalného nákladu přepravovaného vozidlem, zejména s ohledem na vyjádření ČMI ze dne 23. 10. 2017, zn. CMI-88865/2017-0311. Konkrétně, stejně jako v případě žalobkyně, se jednalo o vysokorychlostní váhy umístěné na silnici II/602 u Velkého Meziříčí. Novou skutečností, kterou žalobkyně nemohla v původním řízení uplatnit, pak je právě vyjádření ČMI ze dne 23. 10. 2017, které vyloučilo předmětné vysokorychlostní váhy používat pro vážení vozidel přepravujících kapalný náklad.
39. Krajský soud však z obsahu správního spisu ověřil, že v nyní posuzované věci správní orgány nevycházely z vyjádření ČMI ze dne 23. 10. 2017, ale ze sdělení ČMI ze dne 18. 6. 2018 k rozsahu použití WIM (a k obsahu potvrzení o ověření stanoveného měřidla), zn. CMI-5262/2018/0311, které je součástí správního spisu. Obě vyjádření se vztahují k opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C010-15, kterým byly právně závazně stanoveny metrologické a technické požadavky na uvedený druh stanovených měřidel, včetně metod zkoušení pro schválení typu a pro jejich ověřování, a bylo jimi doplněno ověření příslušných vysokorychlostních vah, tedy i vysokorychlostní váhy umístěné na silnici II/602 u Velkého Meziříčí. Ze sdělení ČMI ze dne 18. 6. 2018 je zjevné, že od roku 2018 došlo ke změně formulace omezující použití vysokorychlostních vah, a tedy došlo oproti roku 2017 k posunu metod používání vysokorychlostních vah pro vážení silničních vozidel za pohybu.
40. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2020, č. j. 3 As 2018 – 35 přitom vycházel ze situace, na kterou se vztahovalo vyjádření ČMI ze dne 23. 10. 2017. Skutečností, že v mezidobí došlo k aktualizaci sdělením ČMI ze dne 18. 6. 2018, se Nejvyšší správní soud v rozsudku ani nezabýval, neboť jím řešený přestupek byl spáchaný za účinnosti sdělení ČMI ze dne 23. 10. 2017. Přestupek spáchaný žalobkyní, který byl řešen ve správním řízení, které navrhovala žalobkyně obnovit, byl posuzován za účinnosti sdělení ČMI ze dne 18. 6. 2018, neboť k němu došlo dne 19. 6. 2018 a příkaz č. j. DOP/58283/2018-vasu/21558/2018 byl vydán dne 27. 6. 2018.

41. Ve sdělení ČMI ze dne 18. 6. 2018 je uvedeno, že aktuálně je omezení použití vah formulováno následujícím způsobem: „*Měřidlo při použití s významem dle § 3 odst. 3 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, není určeno ke stanovení zatížení na nápravu a/nebo skupinu náprav u vozidel, u nichž nelze zajistit náklad proti změnám těžiště za pohybu vozidla ve smyslu zvláštního právního předpisu.*“ Podle sdělení má dále tato změna specifikace rozsahu použití vysokorychlostních váhy ten důsledek, že došlo ke změně přístupu ke kategorii vozidel přepravujících kapalně produkty. Podle názoru ČMI lze v případě zjištění přetížení vozidla zahajovat správní řízení i pro tuto kategorii vozidel ve vztahu k celkové hmotnosti vozidla.
42. V případě žalobkyně pak šlo o trest za překročení nejvyšší povolené hmotnosti přípojného vozidla, jak jednoznačně vyplývá z příkazu ze dne 27. 6. 2018, č. j. DOP/58283/2018-vasu/21558/2018, přičemž na přípojně vozidlo se hledí jako na vozidlo samostatné.
43. Žalobkyně tedy považovala za novou skutečnost sdělení ČMI z roku 2017, které však v době rozhodování správního orgánu ve věci žalobkyní spáchaného přestupku spočívajícího v překročení celkové hmotnosti vozidla, bylo aktualizováno sdělením ČMI z roku 2018, podle něhož bylo možné zahajovat správní řízení i pro vozidla převážející kapalně náklad, ale pouze ve vztahu k celkové hmotnosti vozidla.
44. Z uvedeného vývoje pak vyplývá, že ačkoliv žalobkyni zřejmě nebylo známo vyjádření ČMI ze dne 23. 10. 2017 v době přestupkového řízení a mohlo tedy jít o novou skutečnost, není však splněna podmínka stanovená ustanovením § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, a to podmínka, že důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. V nyní řešeném případě však sdělení ČMI ze dne 23. 10. 2017 nemůže odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, neboť v mezidobí bylo modifikováno dalším sdělením ČMI ze dne 18. 6. 2018, podle kterého správní orgány v přestupkové věci rozhodovaly. Jelikož podmínky podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu musí být splněny kumulativně, krajský soud se dále podrobně nezabýval tím, zda byly nebo nebyly splněny další podmínky pro obnovu řízení.
45. Krajský soud dále uvádí, že co se týče potvrzení o ověření stanoveného měřidla – váhy pro kontrolní vysokorychlostní vážení silničních vozidel ze dne 4. 1. 2018, jednalo se o dokument, který byl založený ve správním spisu od samého počátku řízení o přestupku. I přes skutečnost, že v potvrzení bylo uvedeno, že měřidlo není vhodné pro vážení vozidla přepravující kapalně produkty, a tedy nebylo vhodné pro vážení vozidla žalobkyně, nejde o novou skutečnost, odůvodňující obnovu řízení. Uvedenou argumentaci o nevhodnosti měřidla a o tom, že vozidlo žalobkyně přepravovalo v době vážení vysokorychlostní vahou kapalně náklad, tedy mohla žalobkyně s poukazem na potvrzení o ověření měřidla použít již v původním řízení. Ověření nadto bylo doplněno sdělením ČMI ze dne 18. 6. 2018, které umožnilo využití vysokorychlostních vah pro vážení vozidel přepravujících kapalně náklad ve vztahu k celkové hmotnosti vozidla, jak soud konstatoval již výše.
46. Nakonec soud uvádí, že argumentace žalobkyně, že se rozchází váha vozidla změřená vysokorychlostními vahami a váha změřená kalibrovanými vahami v cílové destinaci, není pro obnovu řízení rozhodná. Tato skutečnost musela být žalobkyni známa již v průběhu původního správního řízení a žalobkyně tuto procesní obranu mohla využít

v případě včasné podané odporu proti příkazu a následně v dalším průběhu správního řízení. Odpor proti příkazu však žalobkyně podala opožděně. Nelze se nyní odvolávat na skutečnosti, jejichž uplatnění bylo možné v původním řízení. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v původním správním řízení.

47. Na základě výše uvedeného krajský soud shrnuje, že nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení o přestupku, které bylo ukončeno pravomocným příkazem ze dne 27. 6. 2018, č. j. DOP/58283/2018-vasu/21558/2018, neboť nové skutečnosti, které nebyly žalobkyni známy v době přestupkového řízení, nemohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

VII. Závěr a náklady řízení

48. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
49. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
50. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
51. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. září 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce